

flauwe grap van eigen kweek. Met niet licht op te vatten gevolgen: de dag nadien fast forward nadenken, spots verplaatsen, herrichten en fakkels op de kop zien te tikken om dan 's nachts opnieuw op de computer lichtstanden aan te passen.

Maar, het moet gezegd, het loonde de moeite. De ontknoping werd stukken spannender en krachtiger en dus bekljvender.

Boordevol adrenaline en tegelijk zwaar uitgeput ging ik de première tegemoet. Het applaus dat luttele seconden na het doven van de laatste fakkel losbarstte, sprak boekdelen. De voorstelling was zo goed als perfect verlopen. Op het podium klikte het vanaf de eerste woorden, technisch verliep alles zoals het hoorde en het publiek was de hele tijd aandachtig enthousiast geweest. Ongelooflijk! Wie had dat verwacht?

Toen ik zinderend van opwinding van de regietoren naar beneden klom, kwam een man met 'midlifecrisis-uiterlijk' naar me toe.

'Heb jij de belichting gedaan? Proficiat!' zei hij, nog voor ik kon reageren. 'Sober en poëtisch. Goed zo! Is dat jouw job?' denderde hij verder. Ik kon een lach niet onderdrukken. 'Ik bedoel, doe je dat altijd?'

Ik probeerde een genuanceerd antwoord te formuleren. 'Ik doe dat freelance. Sommige periodes heb ik te veel werk, andere helemaal niks. Het hangt er dus vanaf hoe...'

'Allez, zeg!', blafte hij. Meer midlife-commentaar kwam er niet uit. Geruisloos wou ik er vandoor, maar hij hield mijn arm vast.

'En... wat doe je overdag?'

'Hetzelfde.'

De verbazing spatte uit zijn oogbollen.

'Allez, zeg!' Waarop hij kordaat naar de uitgang verdween. ●

Ridders van het licht

Ze zorgen voor het lichtontwerp, het onderdeel van de voorstelling dat vele toeschouwers niet eens opmerken. Ze doen dat met hart en ziel. En zo praten ze er ook over. Clara van den Broek, Arne Lievens en Katrien Darras interviewden een aantal ontwerpers over hun visie op belichting en over hun wedervaren in de praktijk.